

[Boligministeren.]

at man nu har ment, at man kunne foretage den første lettelse. Det er klart, at en fuldstændig frigivelse, om jeg så må sige, af tofamilieshusene med den boligsituation, vi har, ville medføre tabet af et meget betydeligt antal lejligheder, et så stort tab, at man i hvert fald for de store byers vedkommende ikke ville være i stand til at bære det. Så langt er det altså desværre ikke muligt at gå på nærværende tidspunkt, men med det ændringsforslag, der nu er kommet, har man taget et skridt, og jeg formoder, at efterhånden som situationen lettes, vil man gå videre ad den vej, også for derved, tror jeg, på ny at genskabe tilliden til begrebet tofamilieshus, som slet ikke er nogen dårlig boligform, men som praktisk talt ikke findes inden for nybyggeriet, fordi de mennesker, der ejer tofamilieshuse, er blevet bragt i den tvangssituation, at de ofte gennem mange år har måttet bo sammen med mennesker, som beboede et areal, de gerne selv ville have, eller mennesker, som de måske, når det kom til stykket, havde svært ved at omgås.

Hr. Ib Thyregod var inde på spørgsmålet om, hvorvidt man skulle tildele kommunerne en saneringspligt. Det ved jeg man drøftede på et tidligt tidspunkt i boligudvalget. Lovforslaget veg altså tilbage herfor, og sådan som det foreligger i dag, er det først og fremmest, skal vi sige sådan en slags pressionslov over for kommunerne — ordet pressions taget i fornuftig betydning. Det er jo klart, at saneringsselskaberne vil lægge et pres på kommunerne. De vil også kunne bidrage til at koordinere tingene, og selve princippet med udarbejdelsen af oversigtsplaner og tidsfølgeplaner og de vilkår, som kommunerne dér skal opfylde, er jo i sig selv et bidrag til at presse på kommunerne.

Fru Else-Merete Ross var inde på spørgsmålet om Københavns bygge lov og spurgte, om den betænkning, som nu er udarbejdet, kunne blive tilstillet boligudvalget. Dertil kan jeg naturligvis sige, at det ikke alene kan den, men det vil den også blive. Betænkningen vil blive offentliggjort en af de nærmeste dage, hvis den ikke allerede er offentliggjort. Jeg har fået betænkningen; jeg har haft de første indledende drøftelser med repræsentanter for de to kommuner

og skal nu i den kommende tid nærmere overveje, hvad der skal foretages på grundlag af betænkningen. Det er ikke så let endda, hvis jeg må nøjes med at gøre den ene bemærkning, men den vil altså nu blive fremlagt og kan give anledning til en drøftelse også i boligudvalget på et tidligt tidspunkt, og inden vi lægger os fast på noget endeligt.

Jeg vil give fru Else-Merete Ross fuldstændig medhold i, at når man drøfter hele spørgsmålet om kvotaen, så har det i høj grad interesse at få vurderet, hvordan den nuværende kvota fordeler sig. For det problem, vi her taler om, saneringsproblemet, er jo et problem, der først og fremmest stiller krav om genhusningsmuligheder i de områder, hvor der skal saneres, det vil sige hovedstadsområdet. Det faktiske forhold er, at den eksisterende kvota på 12.000 har man i boligministeriet gennem en årrække rent arbejdsmæssigt opdelt i to halvdele; 6.000 til hovedstadsområdet, 6.000 til resten af landet, og det har ikke været muligt at skaffe tilstrækkelig mange projekter fra hovedstadsområdet. Det ser ud til, at stillingen er bedre i år, at vi vil nå op på tallet i år, i fjor var vi nede omkring 4.000 i hovedstadsområdet, men jeg er vel klar over, at der kræves mange ting i den forbindelse. Jeg har til hensigt, så snart folketingsarbejdet nu er overstået i denne omgang, at indkalde repræsentanter for de københavnske kommuner og for de almennyttige boligselskaber med henblik på en overvejelse af, hvordan man kan fremme mulighederne for at få udnyttet den kvota, der er tildelt hovedstadsområdet.

Til hr. Arne Larsen har jeg ikke så færdelig mange bemærkninger ud over dem, der er gjort af de forskellige ordførere i forbindelse med de af socialistisk folkeparti og også socialdemokratiet stillede ændringsforslag. Må jeg sige om ændringsforslaget vedrørende huslejetilskuddene, der skal lette overgangsvanskelighederne for den, der kommer fra en saneringsejendom til en ny ejendom, og som hr. Arne Larsen foreslår udvidet til at gælde i 10 år, at 10 år har vi ment var for lang en periode, og man må tage i betragtning, at boligsikringsordningen også spiller en rolle og kan komme ind og hjælpe til. Jeg tror, at hvis man fulgte hr.